

Сократом та іншими й знайшла своє відображення в "Декларації прав людини і громадянина" 1789 р.

Представники тогочасної західноєвропейської юридичної науки підкреслювали, з одного боку, примусовий характер діяльності поліції, а з іншого - її загальносоціальну спрямованість. Вони вважали, що робота поліції полягає в обмеженні й регулюванні діяльності окремих громадян в основному методом примусу для захисту суспільства в цілому та його складових частин.

Аналогічна точка зору переважала й на початку XX ст. Учені стверджували, що діяльність поліції спрямована на втілення в життя примусовим шляхом обмежень, які закон встановлює для свободи окремих громадян заради збереження порядку, загальної безпеки та соціального спокою.

Таким чином, можна вважати, що поліція виникла в ході історичного розвитку суспільства, як його необхідний елемент. Спробуємо сформулювати загальні закономірності виникнення поліції й підстави її існування:

1) неможливість для правлячих класів будь-якого суспільства підтримувати відповідний порядок та свою владу над іншою частиною населення. На ранньому етапі розвитку суспільства це робила армія, але вона, як стало зрозумілим, має інші функції й, крім того, не завжди готова виконувати поліцейські функції;

2) поліцейська діяльність - особливий вид державної діяльності, поліцейський повинен утримуватися й забезпечуватися державою, а не окремими класами;

3) поліція повинна мати право застосовувати репресивні заходи для наведення порядку, тобто обмежувати права та свободи громадян з метою захисту законності;

4) поліція має захищати все суспільство, а не лише правителів, тому що суспільство таким чином буде підтримувати правителів і правлячий клас, якщо ж воно не буде захищене, то рано чи пізно правляча еліта буде скинута;

5) поліція стосується всіх видів діяльності громадян, усіх сфер життя людини, адже її головне завдання оберігати спокій та порядок, але її втручання в справи громадян має бути обмежене законами.

### **Президент України як Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України у процедурі введення воєнного стану**

**Дзідора М.С.** - студентка навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

**Науковий керівник:** викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ - **Юрковська Л.Г.**

Наша країна майже рік знаходиться в стані гнітючого очікування введення воєнного стану і щодня така вірогідність лише зростає. У суспільстві триває запекла дискусія з приводу доцільності такої міри. При цьому далеко не всі знають, які ж правові наслідки настануть для кожного в разі запровадження воєнного стану.

Введення воєнного стану є наслідком дотримання відповідної законодавчо передбаченої процедури, ключову роль у якій відіграє Президент України, як Головнокомандувач Збройних Сил України. Тож це питання в світлі сьогоденних подій є надзвичайно актуальним.

У Законі України «Про правовий режим воєнного стану», прийнятому ще у 2000 році, передбачено, що воєнний стан вводиться у разі збройної агресії проти України чи нападу на неї, небезпеки незалежності та територіальній цілісності держави [2].

Спочатку відповідну пропозицію про запровадження воєнного стану Президентіві держави подає Рада національної безпеки та оборони.

Розглянувши цю пропозицію, Президент видає указ про введення воєнного стану. Його протягом двох днів затверджує Верховна Рада України, яка з цією метою збирається без скликання.

Затверджений парламентом указ негайно оголошується через засоби масової інформації.

Крім того, Україна негайно через генсека ООН повідомляє про параметри введеного надзвичайного стану держави, які беруть участь у Міжнародному пакті про громадянські і політичні права.

Коли країна стоїть за крок до запровадження воєнного стану, Президент України виступає як Верховний Головнокомандуючий Збройних Сил України згідно зі статтею 106 Конституції України [1].

У разі збройної агресії проти України Президент приймає рішення щодо застосування Збройних Сил України з метою оборони держави від ворога.

На сьогоднішній день, Президент України Петро Порошенко виступає проти введення воєнного стану в країні. Україна сьогодні вже перебуває у стані бойових дій і має обороняти свою територію. Для цього необхідна боєздатна армія та відповідне її забезпечення, що неможливо під час воєнного стану. В режимі воєнного стану заборонено постачання зброї, продукції подвійного призначення відповідній країні. Під час воєнного стану стає неможливою підтримка держави міжнародними фінансовими інституціями.

Закон передбачає, що в умовах воєнного стану Президент України здійснює керівництво стратегічним плануванням застосування Збройних Сил України та інших військових формувань, запровадженням та здійсненням заходів правового режиму воєнного стану через робочий орган - Ставку Верховного Головнокомандувача - Генеральний штаб Збройних Сил України (стаття 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану»). Отже, Закон закріплює персональну відповідальність Президента України [4].

Слід звернути увагу, що 09 квітня 2015 року у першому читанні було прийнято проект Закону України «Про правовий режим воєнного стану» (№ 2541), прийняття якого має на меті актуалізацію законодавчого регулювання правового режиму воєнного стану з урахуванням особливостей сучасних збройних конфліктів і досвіду проведення антитерористичної операції на сході держави. У цьому законопроекті, серед іншого, передбачається збільшення переліку та деталізується зміст заходів воєнного стану, запроваджуються гарантії діяльності Президента України, більш чітко врегульовується порядок введення та скасування правового режиму воєнного стану. Тож очікується, що прийняття нового Закону України «Про правовий режим воєнного стану» сприятиме у тому числі підвищенню ефективності керівництва Президентом України як Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України в умовах воєнного стану Збройними Силами України [3].

На нашу думку, воєнний стан в Україні треба було вводити негайно при появі перших ознак загрози суверенітету та територіальній цілісності. На нашу думку, громадяни України та держава повинні бути готові до такого заходу постійно. Щодо Президента України, як зазначалося раніше, він повинен як Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України, прийняти остаточні і потрібні на сьогодні рішення для нашої країни, аби попередити усі негативні явища та процеси, які відбуваються на території України, зокрема на сході країни, щоб агресія та збройне протистояння не розповсюдилося на іншу територію України, Президент України повинен чітко виконувати свої повноваження як Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - ст. 141.

2. Про правовий режим воєнного стану: Закон України № 1647 від 06.04.2000 (зі змінами). - Електронний ресурс. - [Режим доступу]. - <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1647-14>.

3. Про правовий режим воєнного стану: Проект Закону України № 2541 від 03.04.2015 - Електронний ресурс. - [Режим доступу]. - [http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4\\_1?pf35П=54650](http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf35П=54650).

4. Тенюх І.Й. Щодо доцільності введення Воєнного стану у Донецькій та Луганській областях. - Електронний ресурс. - [Режим доступу]: <https://www.uk-ua.facebook.com/permalink>.

### **Особливості адміністративних стягнень, які застосовуються за порушення митних правил**

**Романюк А.Р.** - студентка навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

**Науковий керівник:** викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ - **Юрковська Л.Г.**

Актуальність теми дослідження. Боротьба з порушеннями митного законодавства належить до пріоритетних завдань, які виконують митні органи України. Наявність у діянні особи складу порушення митних правил слугує підставою для притягнення до адміністративної відповідальності.

Для забезпечення реалізації принципів законності, об'єктивної істини, відповідності провини і покарання, індивідуалізації покарання під час притягнення особи до адміністративної відповідальності за порушення митних правил потрібне законодавче визначення правових норм.

Питання адміністративної відповідальності за порушення митних правил висвітлювалися в наукових роботах учених-адміністративістів Ю.П. Битяка, С.В. Ващенко, С.Т. Гончарука, І.П. Голосніченка, Д.П. Калайнова, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, О.І. Остапенка, М.М. Тищенко, Н.В. Хорошак. Дослідження окремих питань адміністративних стягнень за порушення митних правил торкалися у своїх працях такі відомі учені митно-правової науки як Є.В. Додін, С.Ю. Дьоміна, А.А. Мудров, Д.В. Приймаченко, В.В. Прокопенко, В.В. Ченцов та інші.

Метою даної наукової роботи є висвітлення проблем застосування адміністративних стягнень за порушення митних правил.

Адміністративна відповідальність за порушення митних правил - це галузевий вид адміністративної відповідальності, специфічна форма негативного реагування з боку держави в особі її компетентних органів (митних та судових) на певну категорію протиправних проявів (порушень митних правил), згідно з якою особи, що скоїли ці правопорушення, повинні дати відповідь за свої неправомірні дії та понести за це адміністративні стягнення.

Адміністративне стягнення, яке застосовується за порушення митних правил - це міра відповідальності, зафіксована в санкції порушеної митно-правової норми, що застосовується в адміністративному порядку органами доходів і зборів або судом до особи, яка вчинила порушення митних правил [3].

Систему адміністративних стягнень, що застосовується за порушення митних правил закріплено в ст. 461 Митного кодексу України (далі - МК України), в якій стягнення визначено з урахуванням зростання суворості. За порушення митних правил МК України визначає вичерпний перелік адміністративних стягнень: попередження, штраф та конфіскація [2].

Адміністративні стягнення відрізняються одне від одного за різними ознаками. Перш